ДЗВІН

З БІБЛІЙНОГО ЦИКЛУ

ЄРЕМІЯ

О брати мої, сестри, люде!
Знову був мені глас Творця:
Зійде полум'ям земле оця,
А Ізраїль в полоні буде,
За полуду в очах, за гріх.
Тож розсиплеться, як горіх,
Піде прахом Єрусалим.
Що поробиш – і я за ним...
Це я бачу... І це – не примари.
Це вам лячно. А то вам – сміх.
Але після Вишньої кари
Прийде Той, хто спасе усіх.
І наситяться стомлені душі,
Як вином молодим міхи,
Хай простяться мої гріхи,
Хай, як дощ рясний після суші,
Слово Боже збентежить вас...
Страшно жити, страшніше – мовчати
В цей тривожний скорботний час!
Я, поставлений Богом на чати,
Маю вас не карати – навчати,
Доки в серці вогонь не згас...

СИМЕОН БОГОПРИІМЕЦЬ

Винагорода чи спокута
незліченні мої літа?..
Душу знов охопила смута:
а чи з'явиться зірка ота?
Чи наснилось мені одкровення,
Що колись почув на ріці?..
Провидіння, а чи будення –

Давній перстень на правій руці?
А чи вистачить сил чекати,
Коли війде в спаплюжений Храм
Пресвятая Марія Божа Мати,
Щоб дитя освятить і віддати
Всім гріховним оцим серцям?..

Та ось звершилось! Боже Правий,
Тебе тримаю на своїх руках...
Я – кінва, я – старозавітний прах,
Я – свідок Янгольскої Слави...
Прокиньтеся, царі, народи –
Міцні, розгублені й слабі!
Шукайте Бога у собі,
А з ним – життя винагороди...
Сей – Світло, Сей – єси Спасіння
Перед лицем усіх людей.
По всіх світах Його насіння
Зросте...
В ту ж мить побачив Вічність іудей.

ІОАН ПРЕДТЕЧА

Мідянкою повзе південна спека...
Вдивляється довкіл анахорет...
Над ним уже нависла небезпека,
Над ним уже нависла зрада –
В одній з Антипових карет
Глузує, п’є Іродіада.
Продажна, хтива, знавесніла
Підступний збудувала план.
Та, певно, знає Іоан,
Який припав йому талан,
Бо через нього Божа сила
І Провидіння долю тче –
Пророцтво з вуст його тече.

- Приспи Тіверіаду, Галілейське море...
Ущух, ущух учора чорний буревій...
Прийшов нарешті Той,
Хто душі наші зоре
Й посадить пшениці, а не пирій.
Його хрестити я, брати, уже не вправі.
Він ваше Сонце, Вчитель, Володар.
Він – чистий діамант в простій оправі.
Навіки – Цар!
Любіть Його, ідіть за Ним по Слову.
Він знає шлях, а не пустельник Іоан.
Хай змиє з ваших душ гріхів полову
Священний Іордан!

САВЛ

В Єрусалим... В Єрусалим...
Ходу відтак не зупиняти.
Я був сліпим. Тепер за Ним
Ледь-ледь встигаю... Зняті лати...
Який я з того маю зиск?!
Розтанули вогні Дамаска...
Розтанув меч мій, наче віск...
А Він іде... Моя поразка!

Прости, святий Єрусалим!
Простіть, брати, мою провину!
Віднині послухом своїм
Служитиму Отцю і Сину!
І Дух святий веде мене,
Веде до Риму від Сіону
З любов'ю вічною, до скону...
Хай вас вона не промине!

МАРІЯ МАГДАЛЕНА

Була приречена, чекала смерті я...
Вже перші камені мені під ноги впали.
Ось-ось ота скажена течія
Розтрощить вщент Марію із Магдали.
Та Він прийшов. І подивився в вічі.
І до життя нового відродив.
І душу вивів з темряви. І двічі
Любов свою, як полум'я, явив.
Не полум'я, що нівечить і нищить.
А світло, що освячує серця.
До нього піднімається найнижчий,
Як піднялася грішниця оця.

СИМОН

Я був непевним, грішним, як і ви...
Та Він поклав мені у руки камень віри.
Тепер несу Його, свої офіри
І більше не схиляю голови
А ні перед осатанілим страхом,
А ні перед владикою земним.

Гординя, зброя, золото – все прахом,
Все в світі меркне перед Ним.
Як я колись тягнув рибальські сіті
І радісно дивився на улов,
Так Він мене підняв... І в цьому світі
Віднині житиме Прощення і Любов.

ШОТА

Палку бегонію вогню носити в серці я не в змозі...
Царице, витязь твій віднині служитиме лише Христу.
Наш караван вже сьомий день курить в дорозі.
Ген ятаганом зблиснув місяць на мосту.
І кінь мене несе вперед... Вперед за скелі, мури...
Не словом явленим, а Логосом Благим
Я проведу і вас крізь війни і тортури
У Храм Хреста. В Єрусалим.

МАХАОН

Махаон, павлиний глаз, капустница
На поляне водят хоровод.
Сон из детства облачком опустится,
И калитка скрипнет у ворот.

Что там за пригорком? Тропка. Вишенка.
Петропавловского кладбища покой.
Словно незаконченная вышивка,
Радуга над медленной рекой.

Опоясана садами та околица.
И душе легко, вольготно тут.
На кладбище Матерь Божья молится,
А над нею ангелы поют.

Отцветут сады… И вновь распустится
На деревьях яблоневый цвет.
Вылетят опять на белый свет
Махаон, павлиний глаз, капустница…

СТЕПОВІ ХОККУ

Пір’ячком тане хмарина.
Мати на ганку
кличе до столу. Південь.

* * *

Жайвір гілку гойднув.
Пелюстки падають долі.
Травень. Усюди вишня цвіте.

* * *

Колодязний цеп рипає.
Кудлате щеня, як жоржина.
Вересень. Йду до школи.

* * *

Яблуко гупнуло.
Котиться дахом.
Листя на підвіконні..

* * *

Жовтень фарбує обрій.
Зблискує павутиння.
Знову бабине літо.

СТРУИТСЯ ДЫМ

Струится дым – сиреневый и серый.
На огороде тлеет костерок…
Я этим дымом надышался впрок
Еще тогда, до новой эры.
И каждый раз, когда на Покрова
Жгут листья, корни и сухие ветки,
Душа на волю просится из клетки.
А там – ботва, улитки и трава.
Там куры квохчут, ржет соседский конь,
Там, на зиму подрезав розы,
Стоит мой дед и, не меняя позы,
Все курит, курит, глядя на огонь…

* * *

Приходит звук. Пока предзвучьем.
Как шорох или трепет крыл…
Бельчонком, прыгая по сучьям,
Он на вершину торопил
И прятался, а слух неверный

Едва ли что-то различал.
И вдруг певучий, медный, мерный
Под небом колокол звучал.